

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej vec navrhovateľa **MAC TV, s. r. o.**, so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: X., zastúpeného advokátskou kanceláriou **Bugala – Ďurček, s. r. o.**, so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, v zastúpení advokátom **Mgr. Petrom Ďurčekom**, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/84/2011 zo dňa 04. júla 2011,

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo 04. júla 2011, č. RP/84/2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v sume 66 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím uvedeným vo výroku tohto rozsudku odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“), ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1

písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov, postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z., podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a písm. a/ a § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z., uložila navrhovateľovi pokutu vo výške 3.300 eur za porušenie povinnosti uvedenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 22.01.2011 o 17:10 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program „Chilli, sex a samba“, ktorý označil ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu jednotného systému označovania, vyhláška Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania [(ďalej len „JSO“) (ďalej len „vyhláška č. 589/2007 Z. z.“)].

Svoje rozhodnutie Rada odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom/popisom programu „Chilli, sex a samba“, vzhľadnutím záznamu vysielania dotknutého programu s konštatovaním, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania s označením, ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov, nezohľadnila jeho vekovú vhodnosť pri zaraďovaní programu do vysielania, a taktiež nesprávne uplatnila (JSO). Predmetný program sa odvíjal od príbehu mladej brazílskej ženy – Isabelly, kuchárky pracujúcej v reštaurácii svojho manžela, ktorá sa po jeho nevere rozhodne odísť nielen od manžela, ale aj z Brazílie. Začína nový život v San Franciscu a snaží sa presadiť v oblasti gastronómie. Spirituálnym spojením s bohyňou Yemanjou sa snaží zabudnúť na lásku k svojmu manželovi. Začne pracovať v kuchárskej škole a následne sa z nej stáva hviezda televíznej gastronomickej relácie. Jej manžel Tonino sa rozhodne hľadať Isabellu a bojovať o stratenú lásku.

Dominantným motívom predmetného programu je vášnivý, silne emotívny vzťah medzi Isabellou a Toninom. Silne do popredia vystupujúcou súčasťou programu „Chilli, sex a samba“ a jeho dejovej línie bolo zobrazenie niekoľkých sexuálne ladených scén, ktorých súčasťou bolo aj zobrazenie nahoty, avšak bez upriamenia pozornosti na intímne partie (s výnimkou jednej scény, zachytávajúcej Toninovu neveru, pri ktorej bol viditeľný ženský prsník), ako aj zobrazenie sexuálnych polôh so sprievodným efektom prežívania uvedeného aktu.

Rada zastáva názor, že intenzita vyššie popísaných, sexuálne ladených scén, najmä v kontexte celého diela, ktorého dej sa odvíjal od týchto scén bola vzhľadom na tieto okolnosti značne vysoká. Čo sa týka frekvencie výskytu sexuálnych scén, táto bola podľa

názoru Rady primeraná celkovému trvaniu predmetného programu a nemožno teda tvrdiť, že by bola vysoká. Z hľadiska posúdenia výskytu predmetných sexuálnych scén je však podstatný práve kontext, v akom sa vyskytli. Z tohto pohľadu Rada poukázala na úvod predmetného programu, v ktorom bol divák informovaný o tom, že Isabella má chorobu, v dôsledku ktorej trpí, ak nemôže mať v čomkoľvek, čo robí dominantné postavenie, či sa jedná o vedenie auta, motocykla, tancovania, či sexuálneho prežívania. V uvedenej súvislosti v programe odznelo, cit.: „*Isabella už vedela ovládať svoju chorobu, ale tak isto ovládala aj svoje emócie. Ak mohla šoférovať ona, ak mohla viesť tanec ona, ak bola na vrchu vždy ona, všetko bolo v najlepšom poriadku.*“ Po tomto komentári rozprávača bola odvysielaná vyššie popísaná scéna, v rámci ktorej bol zobrazený sexuálny akt hlavných predstaviteľov programu. Vzhľadom na skutočnosť, že od uvedenej scény sa odvíja dej predmetného programu a v istej miere podstata tejto scény vysvetľuje aj správanie sa hlavnej predstaviteľky Isabelly, najmä jej potreby dominancie vo všetkých sférach života, vrátane sexuálnej, čo bolo aj dôvodom nevery jej manžela a následného rozpadu ich vzťahu, je podľa názoru Rady potrebné považovať úvodné dve sexuálne scény za kľúčové pre výstavbu dejovej línie predmetného programu. Uvedenej skutočnosti zodpovedá aj originálny názov predmetného programu „*Woman on top*“, ktorý vystihuje správanie hlavnej predstaviteľky a potrebu jej dominancie, čo bol ako už bolo uvedené vyššie dominantný prvok jednak jej správania, ale aj dôvod jej vzťahových problémov s mužmi.

Na základe uvedeného dospela Rada k záveru, že veková kategória maloletých od 12 do 15 rokov nie je schopná pochopiť kontext, v ktorom sa uvedené scény vyskytli a ich pravý, v predmetnom programe prezentovaný význam a podstatu. Rovnako spôsob a forma spracovania, aké zvolil autor predmetného diela kladie do popredia práve scény so sexuálnym podtónom, ktoré v predmetnom programe nie sú použité samoúčelne, ale slúžia ako kľúčový moment pre rozvíjanie deja a v ňom nadväzujúce epizódy. Rada skonštatovala, že dejová línia je pomerne zložitá a náročná na pochopenie pravého významu výskytu scén so sexuálnym charakterom pre vyššie uvedenú kategóriu maloletých. Navyše v predmetnom programe absentuje idea, na základe ktorej by bolo možné konštatovať, že predmetné dielo v sebe zahŕňa pozitívne morálne posolstvo.

Pokiaľ ide o výšku pokuty, poukázala na to, že navrhovateľ bol od účinnosti zákona č. 308/2000 Z. z. sankcionovaný za porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. v minulosti a viackrát mu bolo uložené upozornenie za porušenie zákona, ako aj pokuty v roku 2007 2 x 100.000 Sk a v roku 2008 2 x 50.000 Sk a v roku 2010 3.400 eur. Rada pri určovaní pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu trvanie správneho deliktu, predmetný

rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti. Taktiež argumentovala objektívnou zodpovednosťou navrhovateľa za správny delikt.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] namietajúc, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Poukázal na to, že rozhodujúcim momentom pre posúdenie obsahu programu a uloženie sankcie Radou bola úvodná scéna a scéna zobrazujúca neveru.

V tejto súvislosti navrhovateľ namietol prezentáciu odvysielaného obsahu ako sexuálne ladených scén. Bol toho názoru, že predmetné časti programu by bolo zodpovednejšie nazvať v prípade úvodnej scény veľmi jemnou scénou zobrazujúcou náklonnosť dvoch dospelých ľudí, zobrazenú a spracovanú esteticky vhodne bez zobrazenia „určiteľnej“ nahoty alebo sexuality. Ak by sme po zhliadnutí uvedenej scény chceli tvrdiť, že sa jedná o sexuálnu scénu, museli by sme za sexuálnu scénu považovať väčšinu zobrazení fyzickej náklonnosti ľudí prezentovanej dotykom, prípadne bozkom. Rada vôbec nedefinovala sexuálnu scénu ako takú, preto nie je zřejmé, prečo sa rozhodla označiť určité scény v predmetnom programe ako sexuálne a určité tak neoznačila. Druhá kritická scéna predstavuje podľa jej posúdenia obsah určený § 1 ods. 3 písm. f/ JSO. Ide o zobrazenie nahoty, v rozsahu 2 sekundy: 17:15:02-17:15:03 (a nie ako je uvedené v tendenčnom prepise vyhotovenom RVR 17:15:01-17:15:04), ako je zřejmé zo záznamu vysielania predmetného programu. Zobrazenie nahoty je v súlade s uvedeným ustanovením JSO, navyše je na hranici vnímateľnosti. Ostatné scény, ktoré Rada v odôvodnení rozhodnutia uvádza ako „sexuálne“ sú úplne bežným obsahom pre tento filmový žáner (romantické filmy).

Ďalej namietal, že Rada nie je spôsobilá, (nemá odbornú spôsobilosť posúdiť obsah programu a jeho dopad na maloletého diváka z pohľadu detskej psychológie) pre absenciu špecifickej odbornej kvalifikácie posúdiť, ako to uviedla v odôvodnení svojho rozhodnutia: *„dejová línia je pomerne zložitá a náročná na pochopenie pravého významu výskytu scén so sexuálnym charakterom pre vyššie uvedenú kategóriu maloletých.“* Bola toho názoru, že pokiaľ má byť vyššie uvedený záver podkladom pre rozhodnutie o uložení sankcie v správnom trestaní, mal by takýto záver vyplývať z odborného posudku osoby odborne spôsobilej posúdiť, akým spôsobom maloletí v sledovanej vekovej skupine reagujú

na podnety a nie byť len konštatovaním Rady. Zákonný režim pre pribratie znalcov z relevantného odboru je všeobecne známy a vyplýva z ustanovení správneho poriadku.

Taktiež považoval za dôležité poukázať na to, že uvedený program sa vo väčšine krajín Európy, ktoré používajú označovanie vhodnosti filmov uvádza, ako vhodný pre oveľa nižšie vekové skupiny ako je 12 rokov a starší (Island, Fínsko, Nórsko, Holandsko, Francúzsko, Švajčiarsko, Nemecko). Takto potom považuje túto skutočnosť za jeden z argumentov proti príliš prísnemu posudzovaniu obsahu programov tohto typu. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že vo veku 12-15 rokov sú maloletí v súčasnej dobe vzdelávaní v oblasti partnerského spoluzitia a sexuálnej výchovy a vo svetle týchto skutočností považujeme ukládanie pokút za obsah romantického filmu, za nezmyselnú represiu.

Na záver navrhovateľ v opravnom prostriedku uviedol, že prepis zhotovený kanceláriou Rady pokladá za tendenčný, nepresný a nepoužiteľný ako podklad pre rozhodnutie správneho orgánu. Nie je mu zrejmé, ako je možné, že došlo k uvedeniu zavádzajúcej informácii o dĺžke zobrazenia scény podstatnej pre uloženie pokuty v odôvodnení rozhodnutia, keď pri premietnutí záznamu na zasadnutí Rady, pri oboznámení sa s podkladmi pre rozhodnutie, (o ktorom však zrejme vôbec neexistuje formálny záznam v spise) muselo/malo dôjsť tiež k zhodnoteniu dĺžky zobrazenia obsahu.

S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti a postup odporkyne ako správneho orgánu navrhol, aby Najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/84/2011 zo dňa 04.06.2011 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V prípade úspechu si navrhovateľ uplatnil náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku, ktorý navrhovateľ v odvolaní proti rozhodnutiu Rady č. RP/84/2011 odôvodnil v štyroch námietkach, uviedla nasledovné:

K prvej námietke navrhovateľa, v ktorej popísal svoj názor na prezentácie odvysielaného obsahu, ako sexuálne ladených scén odporkyňa uvádza, že citovaný argument navrhovateľa nepovažuje za relevantný. Zo záznamu posudzovaného programu, ako aj z jeho prepisu/popisu je zrejmé, že všetky scény, ktoré boli rozhodujúce pre posúdenie programu ako rozporného s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z. a vyhlášky č. 589/2007 Z. z. sú jednoznačne kvalifikovateľné ako sexuálne scény. Obsahom uvedených scén bolo bez akýchkoľvek pochyb zobrazenie sexuálneho správania (v jednom prípade priamo súložie) jednotlivcov, či páru. Skutočnosť výberu označenia predmetných scén navrhovateľom nie je pre ich posúdenie v žiadnom prípade rozhodujúca, nakoľko ich označenie

ako „sexuálne“ je nespochybniteľné. Scény s nevhodným obsahom boli špecifikované už v oznámení o začatí správneho konania č. 292-PLO/O2717/2011. Navrhovateľ bol preukázateľne s vytýkaným obsahom oboznámený od začiatku správneho konania. V priebehu konania k týmto skutočnostiam nevzniesol žiadne námietky, preto uvedený argument navrhovateľa považuje odporkyňa za celkom zjavne účelový. Odporkyňa v napadnutom rozhodnutí citovala scény, ktoré považovala pre posúdenie súladnosti, resp. rozpornosti programu so zákonnými povinnosťami navrhovateľa za rozhodujúce. Keďže iné scény posudzovaného programu za rozhodujúce pre jeho posudzovanie nepovažovala, prirodzene sa s nimi v napadnutom rozhodnutí nevysporiadávala. Potreba akýmkoľvek spôsobom tieto scény označovať, preto nebola odôvodnená.

K druhej navrhovateľovej námietke, kde namietal odbornú spôsobilosť odporkyne posúdiť obsah posudzovaného programu a jeho dopad na maloletého diváka z pohľadu detskej psychológie, z dôvodu absencie špecifickej odbornej kvalifikácie posúdiť dejovú líniu posudzovaného programu ako pomerne zložitú a náročnú na pochopenie pravého významu výskytu scén so sexuálnym charakterom pre vyššie uvedenú kategóriu maloletých uviedla, že k záverom uvedeným v napadnutom rozhodnutí dospela na základe správnej úvahy, ku ktorej pristúpila po dôkladnom zistení a posúdení skutkového stavu veci. K odbornej spôsobilosti posudzovať namietané skutočnosti, odporkyňa poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 3SŽ/4/2007, ktorý na obdobnú námietku účastníka konania konštatoval, že *„podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Ide o mieru etického hodnotenia skutkového stavu, na ktorý sa vzťahuje správna úvaha odporcu. Odporca je kolektívnym a reprezentatívnym orgánom určeným zákonom na vytváranie objektivizovaného úsudku pre podobné situácie. Vytváranie úsudku nie je skutkovou okolnosťou, preto nemôže byť nahradené znaleckým dokazovaním, tak ako to žiadal navrhovateľ.“*

Poukázala na to, že obdobný názor zaujal vo svojom rozhodnutí č. 8As 62/2005 i Najvyšší správny súd Českej republiky, ktorý v danom prípade posudzoval zákonnosť rozhodnutia českej Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie v obdobnom prípade, keď konštatoval, že *rozsah dokazovania stanovuje správny orgán, ten taktiež dôkazy vykonáva a znalca ustanovuje vtedy, ak je znalecký posudok potrebný pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie. V posudzovanej veci si mohla sťažovateľka pre účely aplikácie § 32 ods. 1 písm. g/ zákona o vysielaní urobiť úsudok sama na základe zisteného skutkového stavu bez toho, aby bolo nutné ustanovovať znalca.... Hodnotenie, či môže určitý*

program ohroziť mravný vývoj detí súvisí s hodnotením pojmu mravnosť. Interpretácia tohto termínu pritom spadá do oblasti právneho posúdenia správneho orgánu a nemôže byť preto predmetom skúmania znalca – naopak je to práve správny orgán a následne súd, ktorý pojmu priraduje konkrétny význam a obsah. Právo nie je bezhodnotovým systémom a najvyšší správny súd pripomína, že hodnotenie mravnosti je už zo svojej podstaty subjektívne, ovplyvnené osobou hodnotiaceho a podmienené kultúrnym prostredím i časom, v ktorom dochádza k hodnoteniu.... Vypracovaním posudku by sa preto iba presunulo obsahové naplnenie pojmu mravnosť na znalca, ktorému však takáto úloha v konaní nepatrí.“

Odporkyňa poukázala i na to, že kritériá posudzovania programov z hľadiska ochrany maloletých, ako aj ich zaradenie do jednotlivých kategórií vekovej vhodnosti, sú jednoznačne špecifikované všeobecne záväzným právnym predpisom. Preto inštitút správnej úvahy je využívaný len pri posudzovaní programu z hľadiska frekvencie ich výskytu v programe a ich intenzity. Nahrádzanie aplikácie týchto kritérií navrhovateľkou znaleckým posudkom nie je nijako odôvodnené. Navrhovateľ (rovnako ako každý iný vysielateľ) mohol a mal byť s týmito kritériami oboznámený, preto akékoľvek spochybňovanie jednoznačnosti pravidiel pri označovaní programov piktogramom vekovej vhodnosti. Z uvedených dôvodov odporkyňa nepovažuje túto námietku za relevantnú.

K tretej námietke navrhovateľa, že: „*uvedený program sa vo väčšine krajín Európy, ktoré používajú označovanie vhodnosti filmov uvádza ako vhodný pre oveľa nižšie vekové skupiny ako je 12 rokov a starší (Island, Fínsko, Nórsko, Holandsko, Francúzsko, Švajčiarsko, Nemecko.)*“ odporkyňa uviedla, že pre posúdenie vhodnosti programu vysielaného na území Slovenskej republiky vysielateľom, na ktorého sa v plnej miere vzťahuje právny poriadok Slovenskej republiky, a teda aj zákon č. 308/2000 Z. z. nie sú nijako relevantné kritériá posudzovania vekovej vhodnosti programov a tiež samotné označenie programov piktogramom vekovej vhodnosti v iných štátoch. Taktiež odporkyňa, ako nezávislý orgán, ktorý má pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom zákonom č. 308/2000 Z. z. a osobitnými predpismi nie je pri posudzovaní obsahu vysielania a rozhodovaní o jeho súladnosti so zákonom viazaná žiadnymi predpismi, ani pravidlami iných štátov. Navrhovateľ navyše svoje tvrdenie nepodporil žiadnymi relevantnými rozhodnutiami, či inými aktmi relevantných orgánov dohľadu uvádzaných štátov, ktoré by potvrdzovali, resp. preukazovali ním uvádzané skutočnosti. Navrhovateľ evidentne nezobral do úvahy tiež skutočnosť, že každá z uvádzaných krajín má rozdielny systém posudzovania vhodnosti obsahu vo vzťahu

k ochrane maloletých pokiaľ sa týka posudzovaných kritérií, spôsobu ich posudzovania, odstupňovania vekovej vhodnosti, ako aj aplikácie stanovených pravidiel.

K poslednej námietke navrhovateľa, v ktorej navrhovateľ namieta tendenčnosť prepisu posudzovaného programu zhotoveného odporkyňou, odporkyňa uviedla, že odmieta akékoľvek obvinenia z tendenčnosti svojej činnosti. Zisťovanie skutkového stavu prebehlo v úplnom súlade so všetkými zákonnými požiadavkami, rovnako všetky podklady pre rozhodnutie boli vyhotovené, posúdené a vyhodnotené zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o tvrdenie o rozdielnych zisteniach navrhovateľa a odporkyne týkajúcich sa stopáže jednej zo scén uvádzaných v napadnutom rozhodnutí, tento konkrétny parameter je v súvislosti s posúdením obsahu celého programu podľa odporkyne bez významu. Každý posudzovaný program je v procese správneho konania skúmaný ako celok, pričom v tomto prípade sa nejednalo o jedinú scénu, ktorá by zakladala rozpor celého programu so zákonnými povinnosťami vysielateľa. Predmetná scéna bola len časťou obsahu, ktorý bol vyhodnotený ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. V podklade pre rozhodnutie odporkyne (prepise/popise programu), ako aj v samotnom rozhodnutí je pri časových údajoch vždy zámerne uvádzaná skratka „cca“ nakoľko z časových kódov obsiahnutých v zázname vysielania nie je možné určiť stopáž jednotlivých scén absolútne exaktne. Podľa odporkyne neobstojí teda tvrdenie, že stopáž uvedená v napadnutom rozhodnutí je exaktným vyjadrením trvania scény. Navrhovateľ bol nespochybniteľne oboznámený zo skutočnosťou, že uvedené časové rozpätie je aproximatívne, pričom v priebehu konania k týmto skutočnostiam nevzniesol navrhovateľ žiadne námietky. Odporkyňa preto považovala argumentáciu navrhovateľa v tomto bode za účelovú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovala odporkyňa napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov. Výšku uloženej sankcie – pokuty považovala rovnako za plne odôvodnenú. V predmetnom správnom konaní sa riadne vysporiadala s argumentmi navrhovateľa. Napadnuté rozhodnutie a rovnako ani postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje podľa odporkyne žiadne právne ani logické vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a postupu a navrhla aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/84/2011 zo dňa 04.07.2011 potvrdil.

Na ústnom pojednávaní navrhovateľ namietal najmä určitosť skutku, lebo z výroku rozhodnutia nevyplýva ako, resp. čo malo byť následkom nesprávneho označenia JSO

a čo teda mal navrhovateľ porušiť. Poukázal na to, že okrem neho, zástupcu odporkyne a snád' i senátu nikto iný výroku nerozumie. Namietal taktiež vyhodnotenie záznamu odporkyňou vo vzťahu k sexuálne ladeným scénam, ktoré Rada vôbec nedefinovala, a nie je preto zrejmé prečo ich tak označila. Taktiež namietal odbornú spôsobilosť Rady posúdiť dopad na maloletého diváka, lebo Rada sa skladá najmä z právnikov a jej pohľad je čisto subjektívny napr. on napriek tomu zastáva názor, že odvysielanie filmu nebolo nevhodné pre deti od 12 rokov, pretože títo sú už dostatočne dospelí majú za sebou sexuálnu výchovu a vedia na čo sa pozerajú. Opätovne poukázal tiež na to, že v mnohých európskych krajinách sa takéto filmy označujú ako nevhodné oveľa nižšie vekové skupiny a nevidí dôvod prečo je to v Slovenskej republike posudzované tak prísne. S poukazom na bod 4 námietok uvedených na str. 3 opravného prostriedku mal zato, že prepis programu zhotovený kanceláriou Radou je tendenčný, nepoužiteľný, a že si to členovia Rady ani nepozreli.

Odporkyňa sa na ústnom pojednávaní vyjadrila k jednotlivým námietkam navrhovateľa tak, že pokiaľ ide o prvú námietku, táto nebolo predmetom opravného prostriedku, a preto nemôže na ňu prihliadať, nakoľko bola podaná oneskorene. Napriek tomu považoval za potrebné k tejto námietke uviesť, že výrok je dostatočne určitý a pokiaľ navrhovateľ namietal, že okrem neho, odporkyne a senátu mu nikto iný nerozumie, práve o to ide, že rozhodnutie je individuálny právny akt a pre jeho adresáta, ako aj pre ostatných je zrozumiteľný. Pokiaľ ide o námietky odbornosti Rady uviedla, že táto je vecou správnej úvahy a všeobecný právny predpis o jednotnom systéme označovania bol práve spracovaný odborníkmi, aby nevznikli pochybnosti o vhodnosti programov pre jednotlivé vekové kategórie. Keďže sa predpokladá, že navrhovateľ je oboznámený s týmto predpisom, námietku považovala za irelevantnú. Pokiaľ ide o ďalšie námietky najmä zhotovenie tendenčného záznamu, v tomto smere poukázala na obsah administratívneho spisu, keď navrhovateľ toto v celom správnom konaní nenamietal.

Navrhovateľ k prednesu odporkyne uviedol, že namietaná neurčitosť výroku rozhodnutia podľa jeho názoru spadá pod námietku uvedenú hneď na začiatku opravného prostriedku, a to, že rozhodnutie je „nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, napadnuté

rozhodnutie odporkyne prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29.03.2012, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu č. 292-PLO/O-2717/2011 a dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie,“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa

22.01.2011 o cca 17:10 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Chilli, sex a samba.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či odporkyňou uložená sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z. z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú, alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej

mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený podľa osobitného predpisu 28a).

Podľa § 1 ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 589/2007 Z. z. audiovizuálne diela, multimediamiálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy, alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ak obsahujú **sexuálne scény, ktoré sú súčasťou dejovej línie.**

Podľa § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z. z., obsah audiovizuálnych diel, multimediamiálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov, alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska:

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Podľa § 64 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 308/2000 Z. z., za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom, alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z., Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 eur do 66.387 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 eur do 19.916 eur,

ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4), alebo nezabezpečil časové zaradenie programov, alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom 28a (§ 20 ods. 5).

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 1 veta prvá správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade).

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia (§ 47 ods. 3 správneho poriadku).

Najvyšší súd si neosvojil argumentáciu navrhovateľa majúcu za to, že program svojím obsahom bol nie len nevhodne označený kategóriou pre maloletých do 12 rokov, ale bol aj spôsobilý vyvolať nesprávne morálne posolstvo maloletým.

Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno opomínať, že maloletí sú najnáchylnejšou skupinou na preberanie vonkajších vplyvov a vzorov pri formovaní vlastného individuálneho rebríčka hodnôt, zvlášť z masmédií, a preto má za to, že uvedený program svojím obsahom bol nevhodný pre maloleté deti.

Najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že odvysielaný program „Chilli, sex a samba“ a morálne posolstvo predmetného programu označeného do „12 rokov“ bolo spôsobilé ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, lebo odvysielaná scéna aj podľa najvyššieho súdu, aj celý film u maloletých do 12 rokov vyvoláva nebezpečenstvo pochopenia takejto formy správania, ako niečo normálne, a taktiež aj následného napodobňovania, a že je nevyhnutné si uvedomiť, že pre maloletých sa môžu jednotlivé postavy programu („Chilli, sex a samba“) stať akýmsi vzorom, a preto maloletí musia byť chránení pred možnosťou stretu s takýmto správaním.

Podľa názoru najvyššieho súdu rodičia by mali mať možnosť spoľahnúť sa na to, že ich deti nebudú vystavené možným negatívnym vplyvom pri sledovaní televízie aspoň v tom časovom úseku, ktorý je presne vymedzený zákonom a vysielateľom odvysielané programy budú správne označené JSO.

K námietke navrhovateľa že Rada nie je spôsobilá, (nemá odbornú spôsobilosť posúdiť obsah programu a jeho dopad na maloletého diváka z pohľadu detskej psychológie) pre absenciu špecifickej odbornej kvalifikácie najvyšší súd v zhode z odporkyňou poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SŽ/4/2007 z 23.03.2007 (uverejnený pod č. (ASPI ID) JUD 34535SK), v ktorom najvyšší súd uviedol, že *„ide o mieru etického hodnotenia skutkového stavu, na ktorú sa vzťahuje správna úvaha odporkyne. Odporkyňa je kolektívnym a reprezentatívnym orgánom určeným zákonom na vytváranie objektivizovaného úsudku na podobné situácie. Vytváranie úsudku nie je skutkovou okolnosťou, preto nemôže byť nahradené znaleckým dokazovaním tak, ako to žiadal navrhovateľ. Najvyšší súd v zmysle § 245 ods. 2 OSP nezistil vybočenie obsahového posúdenia z medzí a hľadísk ustanovených v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.“*

Najvyšší súd stotožniac sa v danej veci so zhora uvedeným názorom námietku navrhovateľa považuje za neopodstatnenú.

Taktiež v zhode s odporkyňou najvyšší súd poznamenáva, že právny predpis JSO bol spracovaný odborníkmi v uvedenej problematike, aby nevznikli pochybnosti o vhodnosti programov pre jednotlivé vekové kategórie.

Na tomto mieste najvyšší súd považuje za potrebné poznamenať, že vytvorenie jednotného systému označovania programov Radou pre vysielanie a retransmisiu bol významným krokom vpred v zabezpečovaní práva dieťaťa byť chránené pred vplyvmi, ktoré poškodzujú jeho blaho tak, ako to vyplýva z Charty práv dieťaťa (OSN 1959). Takto potom aj z uvedeného vyplýva, že Rada je plne kompetentná a spôsobilá posúdiť obsah programu a jeho dopad na maloletého diváka.

Najvyšší súd má taktiež za to, že navrhovateľ je povinný vychádzať zo znenia právnych predpisov platných a účinných na území Slovenskej republiky, a takto potom neobstojí ani jeho argumentácia poukazujúca na označenia vhodnosti filmov a ich označenia príslušným piktogramom vekovej skupiny na niektoré krajiny v rámci Európy.

K námietke navrhovateľa prednesenej na pojednávaní dňa 29.03.2012, kde podľa neho odvysielanie filmu nevhodné pre deti do 12 rokov, pretože títo sú už dostatočne dospelí a majú za sebou sexuálnu výchovu na škole a vedia, na čo sa pozerajú, najvyšší súd uvádza, že predmet sexuálna výchova sa na školách nevyučuje (dnes neexistuje). Žiaci sa o anatómii pohlavných orgánov dozvedia na hodinách biológie, to však za sexuálnu výchovu považovať nemožno (vychádzajúc z metodicko - organizačného pokynu Ministerstva školstva vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky pre rok 2011/2012). Najvyšší súd má za to, že ak navrhovateľ namieta odbornú spôsobilosť Rady posúdiť dopad na maloletého diváka, lebo Rada sa skladá najmä z právnikov a jej pohľad je čisto subjektívny, tak potom aj uvedený pohľad navrhovateľa možno v tomto považovať za čisto subjektívny.

K námietke navrhovateľa, v ktorej až na ústnom pojednávaní namietal určitosť skutku a ku ktorej sa vyjadrila odporkyňa na nariadenom pojednávaní musí najvyšší súd konštatovať, že túto nemožno podradiť pod všeobecnú námietku „nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporkyne pre nezrozumiteľnosť“ uvedenú hneď na začiatku opravného prostriedku, ako aj konštatovať, výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná dostatočne presne, úplne a tiež dostatočne určito, a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným tak, ako to vyžaduje konštantná judikatúra najvyššieho súdu (pozri bližšie napr. rozsudky

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 5Sž/66/98, sp. zn. 6Sžo/156/2007, sp. zn. 3Sž/60/2009, sp. zn. 4Sž/2/2010, sp. zn. 5Sž/8/2010, sp. zn. 8Sž/8/2010, sp. zn. 8Sž/16/2010, sp. zn. 3Sž/6/2011, či sp. zn. 6Sž/5/2011 - www.nsud.sk).

V zmysle § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné posúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre posúdenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým i spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený **čas spáchania správneho deliktu** – 22.01.2011 o cca 17:10 hod., **spôsob spáchania správneho deliktu** – odvysielanie v rámci programovej služby JOJ program „Chilli, sex a samba“ konkrétne uvedený i **správny delikt** – odvysielaný program označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Čím došlo k nesprávne uplatneniu JSO. Výroková časť rozhodnutia tak podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ mal dopustiť a v dôsledku ktorého malo dôjsť k spáchaniu

konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za irelevantnú.

K poslednej námietke navrhovateľa k prepisu zhotoveného Radou, ktorý považuje za tendenčný a rozdielnemu zisteniu stopáže jednej zo scén, najvyšší súd po viacnásobnom prehraní záznamu uvedeného programu uvádza, že ani údaj ktorý uvádza navrhovateľ, nie je správny, správny je údaj („od 17:15:01 – do 17:15:03“) a aj z tohto dôvodu považujeme jeho námietku za skreslenú a zavádzajúcu. Ďalej v zhode s odporkyňou i podľa názoru najvyššieho súdu je tento konkrétny parameter v súvislosti s posúdením obsahu celého programu bez významu.

Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňou prebehlo zisťovanie skutkového stavu v úplnom súlade so všetkými zákonnými požiadavkami, rovnako všetky podklady pre rozhodnutie boli odporkyňou vyhotovené, posúdené a vyhodnotené zákonným spôsobom.

Najvyšší súd má za preukázané, že navrhovateľ bol s vytýkaným obsahom od začiatku správneho konania oboznámený, keď mu bol doručený aj prepis/popis posudzovaného programu vrátane určenia približnej stopáže jednotlivých scén. V priebehu konania k týmto skutočnostiam nevzniesol žiadne námietky, preto najvyšší súd v zhode s odporkyňou považuje argumentáciu navrhovateľa v tomto bode za účelovú.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolanie navrhovateľa neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť, alebo spochybníť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení najvyšší súd s poukázaním na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemal úspech.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková